

AKATALPA

Kasım 2014 - Sayı 179

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Mehmet Mümtaz TUZCU

SEN GENE YEL KOVALA, KAV DİDİKLE SEN GENE

Akşam gün pasağını soyup attığın yerden
Küçük, kaypak bir yılan kov kıtlıyor pazardan
Hiçkırıyor gününden, hiçliyor kunt hızını

Göktaşının izini ürpermemiş ki uçsun
Kazıdığın dikene katında katmer açsın
Nehre tutsun zehrini, kahrını kumul içsin

Sen Gene Yel Kovala, Kav Didikle Sen Gene

Ekim 2014

Osman Serhat ERKEKLİ

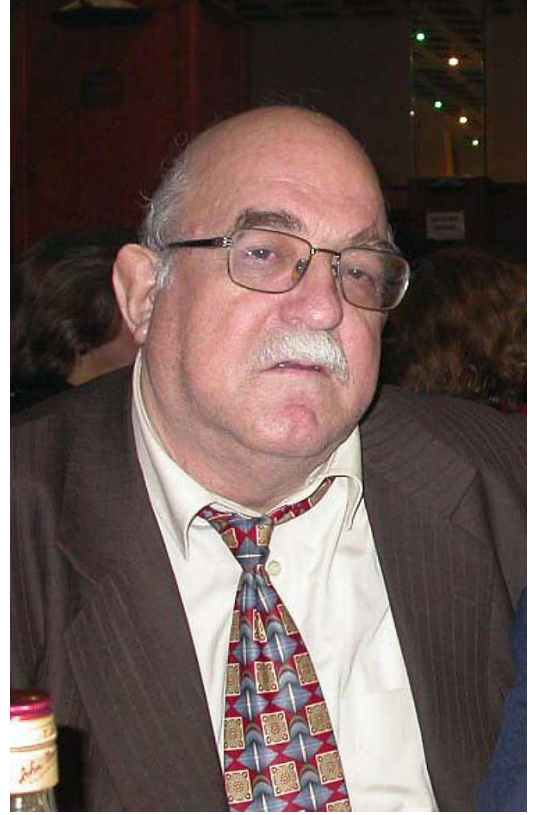
ANNE

Anne yeryüzündeki bütün ağaçlar
Senin mezarından boyveriyor
Yapraklarına dokunamıyorum
Senin gözyaşındır diye
Kuşlar konup kalkıyor
Kuşlar bir zamanlar senin
Yaptığın resimler
Onlara ateş edemiyorum
Cennette tökezlersin diye
Anne ışık karanlık ayırt değil
Uyuyup uyumamak
Sen de rüyadasın ben de rüyadayım sen gideli

Anne
Ruhlar niye konuşmuyor
Ayışığından bir bulut mu parlıyor
Beynimin bir köşesi mi aydınlanıyor
İnanırsan duyarsın diyen bir ses
Bir daha soruyorum
Ruhlar niye konuşmuyor

Kış paltonun ve uykunun ardına saklanıyor
Orası sanki hep yaz
Ama ruh Tanrının ardına saklanıyor

2 Temmuz 2014

İHSAN ÜREN (1939 – 12 Ekim 2014)

Son 30 yıldır Bursa'da nitelikli bütün edebiyat hareketlerinin arkasında dimdik durduğu gibi *Akatalpa*'nın baş destekçiliğini de yapan, değerli büyüğümüz, şair, yazar İhsan Üren'i sonsuzluğa uğurladık. Ailesinin ve bütün sevenlerinin acısı acımızdır. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Fatih Akça, Necati Albayrak, Hüseyin Alemdar, Yusuf Alper, Sevil Avşar, Dilek Bayram, Alper Beşe, Yılmaz Bozan, İdris Çakmak, Ünsal Çankaya, Tuba Gülhan Çelik, Oresay Özgür Doğan, Öztekin Düzgün, Osman Serhat Erkekli, Arif Eguvan, Ozan Genç, Engin Hamamcı, Nihan Işiker, Korkut Kabapalamut, Ömriye Karataş, Pınar Kocabay, İbrahim Oluklu, Tolga Özen, Pelin Özer, Özkan Satılmış, Şerif Temurtaş, İbrahim Tığ, Ertuğrul Tiryaki, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Ümit Yıldırım, İrfan Yıldız, Recep Yılmaz.

HAYDİ

Sevil AVŞAR

Ticaret, enformasyon araçları ekseninde dönüyor. Dünya ticareti çok büyük oranda dev şirketlerin iletişim hizmetleri ve iletişim araçlarının alım satımıyla yürütülüyor. Pasta o kadar büyük ki arslan payını kapabilmek için iletişim sağlayan firmalar her an birbirini boğazlarken Enformasyon Devrimi'nin dünyasını, ekonomik ilişkilerini; alt yapının üst yapı kurumlarıyla ilişkisini Sanayi Devrimi'nin referanslarıyla açıklamaya çalışıyor insanlar... Yanlış burada!...

Marx'tan devraldığımız kavramlarla bu günün dünyasını açıklayabiliriz. Yeter ki Sanayi Devrimi'nin sanayi toplumunun artık geçmişte kaldığını, son iki yüzyılın bir olgusu olduğunu kabul edelim. Emek sermaye çelişkisi üzerinden açıklayamayız günümüzü. Çünkü yeni bir çağ, yeni bir toplum, yeni bir üretim biçimi karşımızdayız. Yeni verilerle açıklamak zorundayız bu günün karmaşık dünyasını.

Enformasyon çağının felsefesi ne? Sanatçılar ne üretiyorlar, ne üretmeleri gerekiyor ve nasıl? Bu çağın sanata da felsefeye de ihtiyacı yok. Kasıtlı olarak sanat ve felsefeye ihtiyaç duyulmasını engelliyor sistem. Bu yüzden sanatın ve felsefenin sonu gelmiştir. Günümüzün uygarlığı onların yerine düşünce ve yaratı sürecinde yeni araçlar bulmak zorunda belki de... Her uygarlık kendi sanatını ve felsefesini yaratmıştır. Enformasyon Devrimi'yle yeni bir uygarlığın başladığı kesin. Dünyanın şu anda ne kadar hızlı düşündüğüne bakıyor ve felsefeyle sanatın nasıl dışlandığını görebiliyoruz. Yeni uygarlık bunların yerini tutabilecek; bunların hayatımızdaki önemini yeni paylaşımlarla anlatabilecek güçte midir? Belki Enformasyon Devrimi'ni eskimiş klişelerle değil, Marx'ın işaret ettiği kavramları çağımıza uygulayarak yorumlayabiliriz. Zeki, çok zeki filozoflara ihtiyacımız var ama enformasyon dünyasının böyle bir talebi yok. Çelişki burada ve yeni dünya belki de korkuyor altındaki kaidenin sarsılmasından. Çelişki bu!...

Yeni dünyanın teknolojisi her türlü bilgiyi, herhangi bir felaketi anında tüm dünyaya duyuruyor ama insanların bu acıları paylaşmasını, empati kurmasını sağlayacak edebiyat, felsefe gibi araçlardan yoksun. Oysa sanat insanların empati yoluyla birbirlerine dokunmalarını ve içinde buldukları anın gerektirdiği acıları ya da sevinçleri paylaşmalarını sağlar. Sosyal medyadaki sanal paylaşımlardan gerçek paylaşımlara vakit bulamıyoruz artık. Yirminci yüzyılda yabancılaştırma yoluyla sanat yapmaya çalıştık ve bu kanaldan olsun beslenemeyenler Bilişim Toplumu dediğimiz hayaleti dikteler karşımıza.

Felsefe içinde bulunduğumuz dünyayı açıklayarak, anlaşılabilir kılmaya çalışarak yalnızlığımızı, kimsesizliğimizi, çaresizliğimizi aşmamızı sağlar. Çağlar boyunca anlaşılabilir, açıklanabilir bir dünyaydı yaşadığımız dünya. Bugün başımıza ne geldiğinin farkında bile değiliz. Açıklanabilir ya da anlaşılabilir bir dünyayı betimlemeye cesaret edemiyor kimse. Ekranları başındaki insanların bir açıklamaya ya da yaşadıkları dünyayı anlamaya ihtiyaçları yok. Bir illüzyonun ortasında yuvarlandıklarının farkında bile değiller çünkü.

Ekran bağımlılığı esrar bağımlılığından daha korkunç ve gerçek dünyada olanların, gerçeklerin görülmesi engelleniyor. Sanal dünyada gerçek dünyadaki yağma görünmez kılmıyor ve muktedirler dünya çapındaki soygunu gözlerden geçiriyor. Gerçek dünyanın farkında olmayanların sanata da felsefeye de ihtiyaçları yok. Günümüzdeki kaostan, cehennemden kaçmak için ekranları başında aciz, malul bir halde hayatlarına anlam bulmaya çalışıyorlar.

Uçucu, kaçıcı bir dünyada yaşıyoruz. Sadece görüntü hâkim

İbrahim OLUKLU

DAR ZAMANLARDA SEVMEK

Sabahın sokağına
Uykusu servis camlarından akan çocuklardınız

İki aylık elektrik borcunu ödeyememiş
Bir evde
Anne olurken size özlemimiz

Dar zamanlarda sevme beni
Donuyor kanım

Ünsal ÇANKAYA

UNUTURUZ UÇMAĞI

ölüm girer araya, unuturuz
yaşadığımı onun
yaşattığımı
ona

ne varsa gülüşünde
saptanmıştır fotoğrafında
unuturuz onda kalanı, bizi yakını
baktıkça içimize alev düşüren anı
adı kalır bir ah olarak aramızda
unuturuz yaşananları

yaşamayı unuttuğumuz gibi
unuturuz yaşanacak olanı
ölüm girer araya, sormayız
uçmak sıralı mı,
sırası mı?

Gebze, 24.06.2014

ve görüntü iktidarda. Bu yüzden önce edebiyat öldü denilebilir. Sıra diğer sanatlarda. Victor Hugo, Emile Zola, Dostoyevski, Baudelaire, Rilke, Samuel Beckett, Franz Kafka vb. sanayi devrimini ve sonuçlarını anlaşılabilir kıldılar. Bu günün dünyasını açıklayıp anlatacak kahramanlara ihtiyacımız var şimdi.

Homeros'un, Herakleitos'un, Grek trajedilerinin beslendiği kaynaklardan çok daha trajik malzeme var elimizde, Enformasyon toplumunun felsefesine, sanatına acilen ihtiyacımız var. İçimizi üşüten yeni çağın soysuzluğuna katlanmak zorunda mıyız acaba? Bu soruya cevap verecek kişi ya da kişiler önce ekran başından kalkmak zorundalar. Gerçek dünya kucak açmayacak onlara ama umut etmeye bütün zamanlardan daha çok ihtiyacımız var. Foucault, Derrida vb. bazı filozoflar kısmen karşıladı çağımızı anlama ihtiyacımızı ama bugün dünya onların tanımladığı dünya değil. Bu kadar hızlı dönen bir dünya onları bile eskitti.

Haydi kahraman! Önce ekran başından kalk, sonra ekranı eğlence aracı, kendini dolap beygiri olmaktan kurtar. Haydi...12.09.2014

PARİS, PARİS'TE OTURMUYOR

- I.
Paris, Paris'te oturmuyor.
- II.
Bunu ilk duyduğumda, dünyanın suya gömülmekte olduğunu hisseder gibi irkilmiştim.
- III.
Ve ben ilk defa dünyadan kovulmuş ince uzun bir siluet.
Ve ben ilk defa titreyerek düşmüş bir kent boşluğunda durup kaldım öylece.
- IV.
Tam silinecekken gülümseyen dolunay yuva yaptı gözlerime.
Hatırla, dedi yavaşıca.
Gençliğinde nasıl da yaşlıydı sözlerin.
- V.
Sözcüklerle kurulmuş kent.
Sözcüklerle siliniyor.
- VI.
Kalabalık sokaklarda ağlayan binalara rastladım.
Onların gölge vermediğini fısıldadı kulağıma bir clochard.
Bolluk günlerinin hatırasıyla artıyor nüfusumuz, dedi.
Başımın altına bir müzik kutusu bırakıp geçtim.
- VII.
Burada soluk alan her şey suya dönüşüyor gece olunca.
Suluk alan her şey kenti yansıtıyor.
- VIII.
Gecenin dilsiz gemisinde kendi şiirini mırıldanarak akıyor Seine.
Gecenin dilsiz gemisinde her canlı ağır ağır yol alıyor kaderine.
- IX.
Kostümlü, ışıklı bir prova sürüyor gece gündüz.
Yine de kırışmıyor karanlığın sureti.
- X.
Fal baktırır gibi açıyor sırlarını kent.
Utanç içinde gizleniyor derin bakan gözlerden.

- XI.
Hiçbir palyaço uyurken çıkarmıyor burnunu.
- XII.
Binalar soluk alıp veriyor.
Duydum.
Onlara bakan insanlarınsa solukları kesilmiş.
- XIII.
Avluda koşturan çığlık gökyüzünden habersiz.
Gökyüzünün gözü yok budanmış dallarda.
- XIV.
Hiç hesapta yokken tozlu, antik bir kahkaha.
Kol kola girmiş rutubetle.
Sarhoş geziniyor tepeye uzanan Afrika sokaklarında.
- XV.
Başiboş dolaşmak unutulmuş çağların serseriliğiymiş burada.
Her dilde aylak bir ezgi seksek oynuyor sokaklarda.
Uzakdoğulu uyuyup Faslı uyanıyor.
- XVI.
Burada gökyüzünün bulvarlarını dikine kesiyor yoksulluk.
Çıkmaz sokaklar köprülerine açılıyor deniz hayalinin.
- XVII.
Rüya görmek için bilet kuyruğuna girin, yazıyordu bir parkın duvarında.
Petang oynayan soylular şarabı şişeden içiyordu.
Ve köpek gezdirenler parkta unutulmuş gibi dalgın, saçlarını tarıyordu ağaçların.
- XVIII.
Dolunay cam küresi tarihin.
Dile gelmeyen tek gezegen.
- XIX.
Yağmurun kulaklarında hep aynı şarkı.
Paslanmış akordeon.
Telleri kopmuş keman.
Büyülü orkestrası yokluğun.
- XX.
Sözcüklerle kurulmuş kent.
Sözcüklerle siliniyor.
Paris, Paris'te oturmuyor.

25 Temmuz 2013, Paris – Ağustos 2013, Büyükkada-Gümüşsuyu-Şirinevler

YUKARIDA “ÇOCUK VE ALLAH” VAR, YUKARIDA ŞİİR!

Hüseyin ALEMDAR

Nobelli bir dil olan Türkçenin, dünya dilleri arasındaki bilinirliğinin her geçen gün biraz daha artmasını, “*Türkçem benim ses bayrağım*” diyen Fazıl Hüsnü Dağlarca ve “*Şiirin bir ayağı toplumda, bir ayağı kişinin içinde olmalıdır*” diyen Oktay Rifat için de olsa dilimizin daha yaygın bir dil olmasını çok isterdim. Yirmi beş yıl yanında çırak durduğum büyük şair Dağlarca ile hayat, aile yaşamı, aşk, dünya yalnızlığı, tanrı inancı, ölüm ve ölümsüzlük tem ve izlekleri dahil birçok konuda konuştuk, dertleştik. Zaman zaman notlar da aldım, dağınıklığı bu notların üzerini şimdilik örtüyor. Belki *Yukarı Dağlarca* adlı güzelleme kitabımda bu notlar elimden tutar. Engin Turgut ve A. Ertan Mısırlı kadar olmasa da, aynı yıllarda birçok konuda Dağlarca ile konuşmuş biri olarak çok fazla şey biriktirmiş olmamam ömrümün en kıymetli kayıp hanesidir. Öyle ki, birçok röportajının da canlı tanığı olduğum *Türkçe* adında bir dergi de çıkarmış olan bu büyük usta ile şiirden, şiir dilinden de konuştuk elbette. Sözcüklerin büyüünde, imgenin yaratıcılığı ve metaforik söylemle bir şiirin nasıl daha güçlü olabileceğini belki de ondan öğrendim. Ya da İlhan Berk’in öğütlemesiyle, baka baka öğrenmekteyim hâlâ! Tam bu noktada, Dağlarca’nın dünya şairleri arasında Dante ve Goethe dışında hiçbir şairden söz etmediğini anımsadım. İsteksiz görünüp, şiirlerinin dünya dillerine çevrilmesini herkesten çok isteyen Dağlarca’nın rahatsızlık duyduğu konuların başında ise çeviri şiir gelirdi. Şiirin asla çevrilmeyen bir şey olduğuna inanırdı. Hem insan yanını hem de şiirini çok sevdiği Cahit Sıtkı Tarancı’dan bazen oğul-kardeş gibi gördüğü Cemal Süreya’ya kadar Türk şiirinin Batı şiiriyle kirlendiğine inanır, yine de hiçbir şaire haksızlık yapmak istemezdi; “*benim şiirim bayrağımız gibi pirüpak, ana sütü gibi temizdir*” derdi. Şimdi Dağlarca hayatta olsa, kendilerine *Yukarı Dağlarca* desem, bu yetmese “yukarıda Allah var, şiir de elbette çevrilebilir, ölüm bile pekâlâ birkaç dile çevrilebiliyorsa”; anne sevabına ve Günaçar’a rağmen bir kez daha azarlasa beni, ağlatsa!

1

Paul Valéry “*Şiir bir dilden başka bir dile çevrilmeyen şeydir*” demiş, sonra büyük bir iştahla Vergilius’u Fransızcaya çevirmişse, fazla söze gerek yok bence. Bizden ve güzel bir örnekle, hele Cahit Sıtkı Tarancı’ya ne demeli: “*Bir şiiri rezil mi etmek istersiniz, o şiiri başka bir dile çeviriniz!*”; bu beyhude söz sonrasında enfes Baudelaire ve Verlaine çevirileriyle, değil Fransız şiirini dünya şiirini herkese sevdiren Cahit Sıtkı çıkıp gelse keşke! Shakespeare’ı ana dili İngilizcedeki gibi Türkçe söyleyen Can Yücel bir daha gelir mi! Örnekler elbette çoğaltılabilir. Sevgili Volkan Hacıoğlu’nun jestiyle, yılın ortalarında Rosetta World Literatür’e “konuk editör” sıfatıyla davet edilince şiir-çeviri ilişkisinde ilk elden bunları anımsadım. Her ne kadar on iki yıldır düzeltmenlik yaptığım reklam ajansında birçok dilde metin okusam da, Türkçenin dışında hiçbir dile hâkim değilim, olmak da istemem. Türkçeyi Kürtçeye tercih edip sevmemde iki ustanın payı büyük: Biri Fazıl Hüsnü Dağlarca, diğeri Neşet Ertaş. Yoksa ben kendi dilimi, dinimi ve devletimi çoktan kurdum! Türkçe ve dilin değeri anlamında hâlâ geçerliliğini koruyan en güzel yazının Oktay Rifat tarafından yazıldığını anımsatmak isterim. O yazının son paragrafı şöyledir: “*Şiir başka dile çevrilir mi? Kimisi çevrilir, kimisi çevrilmez. Kimisi bir şeyler yitirir, kimisi bir şeyler kazanır çevrilmekle. Bir Mallarmé’yi, hele Türkçeye çevirmenin olanaksız olduğunu söyleyebilirim. Buna karşılık bir*

Orhan Veli hiçbir şey yitirmeyebilir ustalıklı çevrilirse.”*
Çeviri de ustalıklı ister işte!

2

Bak işte, ağızdan dökülen yukarıda söylediğim tersi şimdi! Biraz da çelişkidir her şey. Albert Camus’nün *Tersi ve Yüzü* dediğidir belki de tek gerçek: “*Tanrı’ya şükürler değildi dilimin ucuna gelebilecek şeyler, ancak güneşten ezilmiş görünümler önünde doğabilmiş olan bu Nada Nada’ydi. Yaşama umutsuzluğu yoksa, yaşama aşkı da yoktur.*”** Keşke Türkçe-Kürtçe dahil en az beş dile hâkim olsam da Mallarmé’den Yannis Ritsos’a, T. S. Eliot’tan Allen Ginsberg’e, René Char’dan Şerko Bêkes’e birçok şairin içini *neşet-i hüseyin* Türkçe söylesem. Ah! Geçen ömrümdür, nafile!

3

Dilimin şairlerine haksızlık edemem; Behçet Necatigil’den Ahmet Erhan’a, Salâh Bırsel’den Şükrü Erbaş’a, Metin Eloğlu’ndan Hüseyin Ferhad’a, Edip Cansever’den Harun Atak’a tüm şairlerim gücensin istemem. “Bir şiir öncelikle sözcüklerden oluşur. Bu sözcükler ya kendi öz anlamlarında ya da mecaz olarak kullanılır. Üstelik bu sözcüklerin bir de sesi vardır. Söylem olarak müzik diline yakınlığı olan şiir, kendi ritmiyle aynı zamanda acı-tatlı tüm duyguların dile getirilme biçimidir” varsayımına yaslanarak Cahit Külebi’den Hilmi Yavuz’a, Attilâ İlhan’dan Ahmet Telli’ye, Ahmet Hamdi Tanpınar’dan Enver Ercan ve Şeref Bırsel’e akraba ve akran tüm şairlerimi dünya dillerine çevirmek isterdim. Ah! Yirmi yıldır kendimi ve içimi türkülere dolamışım, hiçbir dil türkülerdeki kadar ölünecek dil değil! Bir dilden başka bir dile çevrilemeyecek üç şey var şimdi: Anne kalbi, yâr kalbi ve şiir!

4

Sayın ki bir antoloji ya da şiir yıllığı hazırlıyorum. Şiir ve şair seçimlerinde duygusal olduğum, yer yer zarımın kırık geldiği söylenir. Bu konuda sanırım Cemal Süreya kadar anılmamıştımdır; çünkü, *Hera şiir* dönemim ortada, sanal ortamda yazıp söylediklerim de. Keza, bir yayınevi ya da dergide editörlük yapmamama rağmen yeni şairler üzerindeki etkim naçizane bilinir. Rosetta World Literatür için seçeceğim şair ve şiirlerin çevirileri gerekecekti. Her şairin bir hayali de antoloji yapmaktır, benim hayalim öteden beri tematik kitaplar yapmak daha çok. Yıllarını çeviri şiire adanmış Ahmet Necdet’i ve enfes Tematik Türk Şiirleri Antolojisi’ni anımsadım birden. Kim bilir ne zorluklarla ve coşku havasında hazırlanmıştır sözünü ettiğim bu antoloji? Böyle bir seçme sırasında, ne yalan söyleyeyim şairleri değil de şiiri öncelerim, önceledim. “Mendilimde Kan Sesleri”nden “Tek Yol Ölüm”e, “Pia”dan “Nilüfer”e, “Ülke”den “Meçhul Öğrenci Anıtı”na, “Aşk O Sıvı”dan “Ben Sana Teşekkür Ederim”e bende taş sektirmiş hiçbir şiirin çevirisine maalesef hiçbir yerde rastlayamadım. Durum böyle olunca, vakit ve incelikler şiiri bahsinde kendini her şaire bir şiir borçlu hisseden bu bendeniz, gelişigüzel bir seçkide karar kıldı. Ne yalan söyleyeyim, şiirlerin çevirisi konusunda kolaya kaçtım, hazır çevirileri tercih ettim. Her hazırım da bir zorluğu ve riskli tarafı var; hazır gıda hazır giyim gibi. Şiir çevirileri konusunda, Volkan Hacıoğlu, Tuğrul Asi Balkar, Koray Feyiz, Dadal Günçe, Gülay Yurdal Michaels, Nihan İşker, O. Nuri Peşkiroğlu’ndan yardım aldım, internet ortamının çekiciliğinden de yararlandım. Dostlar, şair dostlar ve internet ortamı olmasaydı ilderde değer kazanacak bu sayfaları bir belge olarak yarına bırakamazdım. Şiir, dünün öğleni yarının genç bakışı ne de olsa!

5

Gelişigüzel akış da az çok kendi içinde güzeldir. Cahit Külebi’nin “Hikâye”si, Oktay Rifat’ın “Kızlar”ı, Ergin

PENCEREDE ARZU

ne kadar kolay çocuk yüzüne yamalar yapmak
uzun-erkek adamları özlemek yokluğunda
kısalyor saçım burka kaybolur tellerimde
gölgesi yasak, cezalı ağaç sana görünmez
telaşsız adımlarla konuşur gibi susmak bu
yüksek perdeden bembeyaz seslenen ellerinde
zil dağılma hali okulların, konukların var
birkaç tütün yaprağı bekliyor cepkenlerini
görüntüler zaten uçuşur rüzgârda nedir ki gam
dokun parmak ucunda kaybolur istemediğin
sarı değil kırmızı olmalı belki ölüm de
kim seninle vitrin camlarını teşhir edecek
saçılısın kaldırımlara evin olmasın senin
sen dediğim ten değil teninden soyulmuş halin
soyunmuş deme fazla olanı atmış üstünden
geriye kalan şey misin yani azsın yani şiirsin
yaprak yağdıran unuttur yağmurun ettiğini
sen düşersin ve adın düşer kaleminden beni
fukara tezgâhı bu fis fis püskürmüyor ki gün
dik gözlerini göğe orada ne güzelsin sen
ırmak geçer, akasyadan salı olursun suyun
entel boynunda şalın siyah ki ah ne incenin

sevişir gibi konuşma böyle yavaş ve narin
sallarda şalvarla dolanıyor ayaklarıma
fısıltılardan devşiren yanım korkmada teni
boyu devrilesice telaştır götürüldüğüm
bak ve geç, durma sus; konuşma beni tüm dillerde
tüm dinlerin som sessizliğinde öleyim seni

Günçe'nin "Bir Dostu Ölü Götürmek"i, Abdülkadir Budak'ın
"Kadın ve Nehir"i, Hüseyin Peker'in "Ter"i, Adnan Azar'ın
"Yaz Suları" bu gelişigüzelin denkleri. Yıllarını şiire adayıp;
acıasını, aşkını ve kavgasını bir yaşam biçimi haline dönüştüren,
Arap şairlerinden yaptığı yetkin çevirilerle şairliğinden öte
gönül insanım olan Metin Fındıkçı ise bu gelişigüzelin yaşam
ve hüznü damadı. Mehmet H. Doğan ilk şiir yıllığında *Bulutsu*
 demiş, şiirlerinde bir gelecek sezdiği, umut bağladığı şairlere.
Şeyda Üzer, dergilerden ve yıllıklardan yeni yeni şiirine
yakalandığım bir şair. Sappho'nun gizli çekiciliği, Gülten
Akin'ın delice mağrurluğu, Lâle Müldür'ün yapıbozum isteği ve
iştahı var yazdıklarında. Tam bir *Bulutsu*; iştahı mor, istekleri
mavi!

Şimdi gidip, kâğıtta ve kalpte bekleyen iki-üç şiiri hemen
bitirmek geçiyor içimden. Derim ki, şairi gitse de ikinci bir
dildir şiir içte. Şiir çevirisi belki de böyle bir şey! Şiirle.

* Oktay Rifat, "Şiir Konuşması"

** Albert Camus, "Yaşama Aşkı"

Gebze (Yokilçe), 12 Nisan 2014

KOKOŞ

bir kokoş tanırdım eskiden
gül kurutmayı ve saklamayı severdi
ahşaptan yapılmış biblo
kâğıttan gemileri severdi
kokulu mürekkep, renkli yazı
ve şair ârif'i severdi

gül den almış gibi ruhsat
motor sürerdi
rus gemisi
yunan şilebi
ro ro gemisi
ne varsa uçtu
güney martılarıyla

beyoğlu, meyhane
susuz rakı, haydari
kereste yüklü düş gemisi
karşıdan geçerdi
ki limana gitmiş bulundum
o rüzgârda...

balıkçı motorları ve yıldızlar
gülhane parkı ve ışıklar
yedi tepeli şehir ve canik dağları
vona yolları ve ıstrancalar
birleşti bir limanda
nasılsa gitmiş bulundum

bir kokoş tanıdım eskiden
rakıma limon sıkardı
geceleri havaya bakar
gündüzleri kitap satardı
bir yüksek kuş geçerken
gözleri uzadı yerden
sokak aralarında dolaşırdı
bazen bir karşı gül gibi
çarşıya bakardı
eski evin penceresinden

ne olduysa hisar'da oldu
o gizli ve kara dalgalar
suya vuran kırmızı ölü
orhan veli'nin mezarı
tevfik fikret'in evi
şair leyla
çakmaktaşı satan musti
koncolos cemil abi
hep martılara bakardı

derken açtı tanrı'nın gülleri
mavilik beyazıt kulesi'nde

yorgun bir kayığın gölgesi
gülleri kuruttu suların içinde

bu şarkılar
küçük- mustafa- paşa yollarından
uzun sokağından cibali'nin
hani gözlerinde yaşaran
o limana varmış bulundum

bir kokoş tanıdım eskiden
sarı güller ve kara fular takardı

YAZINSAL İLGIYE SUSAMAK MI YA DA YAZINSAL CADILARDAN KURTULUŞ ÖYKÜM

Ozan GENÇ

Yazınsal ilgi susamışlığı az çok bende de var. Hangi ozan arkadaşta yok ki... Biliniyor, dergiler birkaç yüz satıyor, şiir kitabı hiç satmıyor, ozanlarımız azıcık ilgi görebilmek için ortada dört dönüyor. Gerçi, eksik olmasınlar, eşimiz dostumuz çıkan kitaplarımızla ilgili yazı dileklerimizizi kırmıyor, bizi gönendiren yazılar da yayımlıyorlar ama bunlar biraz filmin sonunu bilerek izlemek gibi oluyor. Sözgelimi ben, bugüne değin, kitaplarım hakkında öncesinden haberdar olmadığım, beklemediğim bir imzadan, bir tek yazıyla bile karşılaşmış değilim: Hep kendin ayarlayacan, kendin koşturacan, yazılan yazılardan senin en önemli özelliklerini es geçen eksik yerlerini sen tamamlayacan, dergiyle sen konuşacan ki kitabın hakkında bir yazıcık çıkıversin. (Benim durumum yine de iyi, beterin beteri de var: Adları gerekmez, öyle ozan arkadaşlar biliyorum ki, haklarındaki yazıyı oturup baştan sona kendileri yazmak zorunda kalmışlardır, ne acı!)

Kendin hakkında kendince kotarılmış bir yazının çıkması da - isterse en göze çarpan yayın örgeninde çıkmış olsun - "kendin pişir, kendin ye" gibi oluyor, kimse yemiyor! Hatta sen bile yemiş gibi olmuyorsun, burukluk oluyor. (Usuma kötü bir benzetme de geldi, bilmem ki anlatsam mı? Yine adı gerekmez bir ozan arkadaş yıllar önce bir devinimçeker yani video kamera almış. O sıra bu aygıtlar yeni ulaşılır olmuşlardı. Taze heves kendi pornosunu yapmak istemiş ama abaza olduğu için geçmiş tek başına kameranın karşısına... Pis bir şey olmuş. İçkili bir anında anlattıydı...) Onun gibi bir şey...

Sözü şuraya getireceğim, yapıtlarımız için azıcık ilgiye bile gereksemeliyiz ya, o yüzden bu yem olarak kullanılıp sık sık başkalarının başka şeye ilgiye gereksemelerinin kurbanı olmak kertesine getirilmek istendiğimiz oluyor. İnanın sık sık karşılaştığımız "Ben senin yapıtın için yazdım, sen de benim için yaz, borcunu öde!" baskısı bunun en suçsuz örneği (burada sanırım 'masum' sözcüğü daha uygun düşerdi ama ne yazık ki üvey Türkçe), çünkü arkasında yine kitabımız için yazan arkadaşın yazınsal ilgiye susamışlığı var, anlayışla karşılamak gerek. Bu durum, örneğin gövdeleri çoktan satımevi (dükkân) kapamış ama tinleri gençkızimsıtırak kalmış kimi cadıların bilmem neye ilgileri adına yazınsal ilgiye susamışlığımızı kullanmaya kalkışmalarıyla asla karıştırılmamalı.

Biliyorum, yukarda kurduğum tümceyi çok ağır bulanlar olacaktır, ancak yaşadığım olayın etkisi çok yeni, ona bağlayın. Şöyle oldu:

Adı usuma gelmeyen eskil bir ozanın da dediği gibi, yaşantımızda kimileyin geçmek bilmez anlar olabiliyor. Öyle bir akşamdı, işten çıktım, ulan ne yapayım, ne edeyim diye düşünüyorum, gözümün önünden ozan arkadaşlar geçit yapıyor, o an için hiçbirinin söyleşiminin (muhabbet sözcüğüne karşılık önerimdir) beni sarmayacağını anlıyorum, 'türünün güzel!' (bir kitapta okudumdu, eskiler cins-i latif derlermiş) birkaç bayan arkadaş geçiyor usumdan, anlıyorum ki geçende beni geriattığım eden (refüze sözcüğüne uyar mı bilmem) Pakize bile 'olur' dese içimde hiçbir kıpı

olmayacak, öyle bir sıkı ve sıkıcı akşam... Baktım her köşesini ezber ettiğim Kadıköy beni boğacak, iskelede de anlıkvar ya da ansalvar (hazır sözcüğüne iki öneri birden) bir sudağidertaşıtı. (Bunun karşılığını da yazmayım artık). Baktım ayaklarım kendiliğinden yönelmiş. Bindim, binerken de güncelyazmaççıda dergilere baktım, usuma yine birbirine benzer benzetmeler, eğretilmeler atak etti, cayıp bir güncelyazmaç aldım. Almaz olaydım: Ekin sayfasında bir ödül töreni iletimi. Alan ozanla esenlikdilememiz var ama asıl adına ödül konan ozanı severdim, şiirimde emeği vardı. İçimden de "Yaaa abi, sen öleli beş yıl olmuş" diye geçirdim. "Ölüm tanrı buyruğu da, acaba bizim adımıza da bir ödül konur mu?" diye de ekledim. Ne dersiniz, konur mu? (Beş on bin kadarız, beş on bin ödül... Kötü olmaz, hani).

Tünel'de bir yer. İçerde beş on kişi. Daha girer girmez üç çift göz dikildi üstüme. Bengikokucuları, tensüslemecileri varsıl kılmış, ancak yaşları bunların kurtaramayacağı dönemi çoktan aşmış üç... bilmem ki ne desem... üç cadı, bana "yiyecek gibi" bakıyorlar. (Üçü de kırkıktan sonra resim, piyano, vb. deneyip şiirde karar kalmış, "günümüz ozanlarından"dı; dergilerde, kitap eklerinde söz edilmiş ama hiçbir yerde bulunmaz şiir kitapları olduğunu anımsıyordum).

Saldıkları sevecenlik baloncuklarına aldırmaıyıp ödül alan Samet arkadaş kutladım ve yanıtını o söylemeden ben içimden yineledim: "Bu ödül bana değil, kuşağımıza verilmiştir".

Öyle demedi, şöyle dedi:

"Bu ödülü hepimiz adına aldım".

"Ödülü hepimize pay edersen, sana deve de kulak kalır, gel şunu kırışalım" dedim.

Gülmek varken karşıt karşıt baktı, uzaklaştı. O sırada küçük bir devinim oldu, seçici kurul başkanı eleştirmen Kağan Tozan kapıda görünmüştü, kan ter içinde aceleci adımlarla geldi. Ortaya:

"Nedir?" diye sordu.

"Samet Beyoğlu'nun ödül töreni" dediler, eline kırmızı kutuyu tutuşturdular.

"Haaaa, sahiiii...."

"Kuşkonmaz mı Düştü Bülbül'ün Başına kitabı günümüz yazımına açılmış önemli bir penceredir" (aslında masadaki kitabın üzerinde son sözcük 'Payına' idi) dedi, kırmızı kutuyu açıp uzattı.

Samet, utanıp başını eğerek ve kızarak kutuyu alırken:

"Bunu bir ödül değil bir görev sayıyorum" diye kekeledi.

Başını kaldırdığında Kağan Tozan aceleci adımlarla bir başka etkinliğe doğru çoktan uzaklaşmıştı.

Ortada doğru dürüst içki de yok; birkaç şarap şişesi dikeliyor bir masada, yanında kimisi devrik plastik bardaklar. Çevresinde de ya tanımadığım ya da hiç tanımasam daha iyi birtakım tipler. Yine de içkiden bir teselli umarak oraya doğru bir atılım yaptım, kendimi o üç çift gözün iyelerinin ortasında buldum. Birini biraz daha yakından tanıyorum. Makbule Mahzun. Benimle ilk konuşan o olmadı, o sadece üzgünlü üzgünlü bakıyordu (nedeni var). Saçlarını iki yandan örmüş, ekose etek giymiş, topluca olan, Belma Balşeker (Bilmem hangi derginin yayın yönetmeni, yazınsal dedikodu ekinim kötü sayılmaz, az çok bilgim var kendisiyle ilgili.):

"Ay ne güzel rastlantı oldu, siz gelmeden sizden söz ediyordum. Badem Dalı dergisindeki şiirinize bayıldım, bayıldım..."

Karalar giymiş, kara bir gözlük takmış, kara giysisini renkli desenli bir şalla kapatmış olan ise elini uzattı (Bunu da

birkaç kez orada burada görmüşlüğüm var, adı soyadı uyaklı, kolay bellenen türden: Sezen Süzen):

"Meraba. O şiiriniz gerçekten güzeldi, bence bu yılın en güzel şiiriydi".

Göz ucuyla Makbule Mahzun'a baktım. Onun yüzü de ötekileri onaylarcasına bir gülümsemeye kaymıştı.

Ne kadar arıyürekliyiz. Uyansana be adam. Düşün ki geçen yıl, yine bir yazınsal etkinlik sonrası gidilen bir barda bu Makbule Mahzun uyarıcıgöstergeyi (sinyali) vermiş. Belki bir yazınsal yavru düşer diye Gülistan'ı evde bırakıp gitmiştim etkinliğe. Nerdeee... Düşe düşe, bu çakma ozan düşmüştü: İlkın masama, sonra kadehime, sonra ağzımın içine girmeye kalkışmış, üstüme tırmanmayı denemiş, bir ara da gizli saklı göz yaşlarına boğulmuş, yalnızlık düşünümü (felsefesi) yapmıştı. Sonunda ona şöyle demiştim: "Bak Makbule Hanım, seninle ortak bir yönümüz var. (Burada umutla bakmıştı) İkimiz de karşı türün kendimizden çok genç olanlarından hoşlanıyoruz. O yüzden olmaz, boşuna zaman yitirme." Üzgülü üzgülü uzaklaşmıştı. Aslında onu, adı "özenle nine s....."e çıkmış ozan arkadaşına göndermek vardı, birkaç kez öyle yapmadım da değil, ama o ozan arkadaşın acıklı öyküler anlatıp onlardan para sızdırdığını duyunca ondan da caymışım. (O kadınlar sonradan gelip bana sızlandılar sanmayın, tam karşıtı, bana mutlulorçla (minnetle) baktılar gözleri parlayarak, para sızdırma öyküsünü ortalıktan duydum).

Sözün kısası, yazınsal ilgiye susamışlığımız var ya, üç kadının beni ortalarına alıp şiirim hakkında ettikleri sözlerle hemen mayıştım kaldım. Makbule Mahzun da önceki denemede iletiyi aldı nasıl olsa diyorum ve şimdi gösterilen bu ilgiyi gerçekten yazınsallığa bağlıyorum. Gerçekten çok arıyürekliyim, çok...

Sonra, içi bin bir çeşit bengikokular (anlayın, parfüm işte) güldesesine dönüşmüş bir otomobile (buna da kendiyürürgider diyemem ya) bindik. Şu dergi iyesi kadının kullandığı, tıpkı ona benzer, cartlak kırmızı, cip görünümlü, tombik bir araçtı. Sağının solunun neden yamuk, kaportasının neden delik olduğunu devinince anladım, yaşamımda bu denli kötü bir sürücü görmedim.

Florya'da, kendince güzel döşenmiş bir eve gittik. Orası da dergi iyesi hatunun eviymiş. Yol boyu, o şiirimden söz edip duran, her bir dizinin altını döne döne çizen, beni bulutların üstüne çıkararak cadılar, hele de viskiler içilip çerezler yenildikten sonra giderek ağız değiştirmeye başladılar. Birisi - şu karalar giymiş olan - karşı koltuğa yayılmış, bacak bacak üstüne atmıştı, kara çorabın bitiş noktasında beltutmamacının (jartiyerin) ucunun belirmesi, kırış kırış tenle uyuşmamıştı ya, Makbule Mahzun bunu bir atak sanıp karşı atağa geçti, ağzıma eliyle çerezler tıkıştırılmaya kalkıştı. Zaten midem havada, ayağa fırladım, ayak yolunu sordum. Ayakyoluna değil, çıkış kapısına yöneldim, o da ne, kapı kilitli. Arkamda bir "I ıııı" sesi duydum, döndüm ev iyesi hatun, elinde kapı açkısını sallıyor, sonra da göğsüne götürdü, iki memesinin arasına bırakıverdi.

"Tuvalet o yanda şekerim".

Ayak yolunda işimi görürken (özür dilerim, kusup biraz rahatlarırken) bir yandan da kurtuluş yönelimleri saptamaya çalışıyorum. Ev üçüncü kattaydı, pencereden sıvışma olasılığı yoktu. Göğüs göğüse çarpışmayı düşünmedim değil, ama alt etsem bile bu cadıların gözü karaydı, adım "saldırımcı" diye gazetelere bile düşebilirdi, kaldı ki ikisi iri yarıydı, başa çıkacağım da kuşkulu... (Bu yazıyı okuyorsanız boşuna umutlanmayın zilliler, artık yanımda gereken aygıtları taşıyorum, ona göre). Sonunda çözümü buldum.

MUAMMA

eksilerek geçtiğiniz kentler biliyorum
otel kâtiplerine sahte adlar yazdırdığımız
değerli taşlar aradınız çarşılarda
çıkamaz sokaklarda pazarlığa otururdunuz
alıcılar zincirine bakardı kopup gelmiş

göç yollarıydı çağrılmadan düşerdiniz
cümle devirmekten yorgun şairler önünüzde
düello yaralarını yokuş başlarında saran
vaktiniz de oldu üstelik durup inceltmeye
kütleleşmiş yüreklerini karanlık zamparaların
ulaşmadı sesiniz rahatsız ağaçlara

ormana açıldıkça sevdiniz masalları
mağaralar oyduunuz içinde haramilerle
kırk kez sudan geçirdiniz yamalı ellerinizi
tasvirlerin gözünden aktınız pınarın yamacına

park olup yeşerdiniz ortasında ateşin
beş tahta salıncakla üç çelik attan ibarettiniz
sizin olan yalnızlıkla karşıladınız yağmuru
çokluğunuzu bekliyordu sığındığımız dam altında
iki kişilik çitirtılı bir oyunun hüznü
örtü diye serilmiş dört harfli bir masaya

Yalın ama kesin etkili bir çözümdü bu... Yazınsal dedikodu ekini iyesi olmanın yararı (bu Öz Türkçe işi de kimileyin çok ileri gidiyor, işte ben bile beğenmedim bu tümceyi, ama 'edebî dedikodu kültürü sahibi olmanın faydası' da diyemem ki şimdi ilk kez işime yarayacaktı.

Salona döndüm. Viskiye dipledim. Onlar da beni rahatlamış görünce, daha bir rahatladılar. Hatta,

"Çevrede bir cinselsaldırımcının dolaştığı duyulunca giyinip süslenip onu bekleyen kokonalara benziyorsunuz" diye güldürmece bile yaptım, sineye çekip kıkırdediler, yolu açık sanıp kişnemeye başladılar. Kışkırtıcı sözler neredeyse havada çarpışıyor. Birkaç bayanozanı / ozanbayanı çekiştirmem ilgilerini çekti. Son günlerde hakkında çokça yazı yayımlanmış birinin adını anmamla üçünün birden "Ayol orospunun teki o!" demeleri bir oldu. Konuşmalar bu gidişim (minval) üzerine yol alırken, Sezen Süzen'e döndüm: "Kız sen de az değilsin ha. Geçen gece Havuç Bar'da Hüsametlin Düzgider'in kafasına haydi bir sepet gül döktün, ardından bir şişe viskiyi niye döktün bakalım?"

Onun değil, ev iyesinin yüzüne baktım bunları söyledikten sonra: Orada anlık bir yanardağ patlaması vardı, beklediğim gibi. (Yazınsal dedikodulara ilgisiz arkadaşlar araştırırlarsa Hüsametlin arkadaşımızın cep harçlığına kadar kimden çöplendiğini öğrenirler). O iri yarı bir kadındı ama öteki de sporcu yapılı biri, Makbule Mahzun aralarında çırpındı durdu. Siyah çoraplar, file çoraplar, selülitli (Türkçesi ne bunun?) bacaklar, buruşuk memeler derken, beklediğim nesne "şak" diye yere düşüverdi, bir ayak darbesiyle çekip aldım aradan. Ateş öyle yüksekti ki, uçup gittiğimin ayırına bile varamadılar.

Cadılar şimdi orada burada benim "erksiz" olduğuma dair sözler yayıp duruyorlarmış.

Biz hep erkiz, ayırında değiller...

Alandan Gelen Verilerle ŞİİR İÇİN SOSYAL YAKINLAŞMA

Oresay Özgür DOĞAN

Kendini kendine göstermeyenlere...

GÖVDE 0000060679

Kısacık yazıp, "Derin Sarsıcı Bir Etki" bırakmak istedim. İstedimmemle birlikte Şiirsel algımı ve ş,rsel dilimi ve de Armando Rafael Manzanero Blaine Diego El Pueblo de Calimero'yu en son kaleme aldığım kriptolanmış yazımdan çıkardım. İyileşiyorum. Burqdayım. Münhasıran. Hologram. Hep şiir için.

Dünya, teknoloji temelli biçimlerde ve içeriksizlikte değişiyor. İmgeyi de gül dalına astılar. Kamikaze Günlüğü. Sevgili büyüğüm, Modernizimn ("Modernizmin" yazacaktım, neuse./Neyse.) estetik değerlerini (zekâ düzeyine uygun edebiyat) giyinmiş, enerjisi şairerkil Acayip şeyler yazıyorum, şiirsel ki şiirsel bir dsoya. ("Dosya" yazacaktım. Yeni bir dosyalama sistemi üzerine çalışıyorum. Konu esasına göre bir düzenleme olabilir.) Okuyucu kendinden geçecek, varsın geçsin bütün biten giden geçmeler gibi. Şairinin desteklenmiş ve övgülenmiş renklerini de buluvermiş nihayet muhteşem bir başınalığıdır bu bağışlanmış sevecen çaresizlik. Şiirsel Kamu Etiği.

Teşekkürler üstad(t), yine sosyal psikolojiden el almış olgunlaşmış bir ekip inceliğini göstermişsiniz. Şiirsel bilgi edinmekten hoşlanan Okuyucu sevinecektir. Bir kısmı hayret edebilir, kıskanabilir. Etsin. Ahmaklar körlerin peşine takılabilir, takılsın. Yüreğine sağlık. Üretken insan sayısı yüzölçümüne sığmamaktadır. Geriye kalan bisküvi arası fıstıklı lokum. Biz zaten sözcüklerin ses ve kavramlarıyla yakından ilgiliydik.

Ki kimse ve o böyle biri değildi, böyle oldu. Bu ülkenin kıymetini biliniz bu ülke Muhteşem oluşumların cennetidir. Ve kapıda sıraya giren kimselerin (kimseler aslında "herkes" olu/a/cak) uygun ve edebi terbiyeli sözcüklerinin (%10 imge, %55 polyester, %10 cotton ve %25 rayon'dan mürekkep) bir basmak üste çıkma şansı garanti altına alınmıştır. Yeter ki... Yani. Veya kimse yuvarlanmasın o kıymetli düşünsel süreçlerin aritmetik toplamından. Ey sözcükler siz benim km+(i) olduğunuzu biliyorsunuz işte? Sevgili editör bu bölümde ve diğer bazı yerlerde lalettayın bir kaos yaşanmaktadır, gerektiğinde tarafımdan genel asayiş ve düzen sağlanacaktır.

İNCİ 0000060680

Ey şair, elbette sizi okumayı seviyorum. Siz ki hakikatte herkesin şiirini yazdınız. Sonra çağcıl iyiliğin ve hayırseverliğin parçası o geride bıraktığınız yakınlık, niyetine armoni oluşturan sağanaklı analizleriniz... Anlamlar serpiştiriyor, lekesiz, ışığı parlak makamların etrafına.

İşte tam bu noktada, yürütüm sürecinde üslubunun soytarısı, öznenen nesneye, nesneden özneye kışkırtıcı akıl içi bir akşam

usanması, asude bir şeyleşme, ölüsüne gül suyu döktü. Ve ışıldadı açgözlü kentın duvar yazısı: "Kalbinin vampiriyim."

İşte tam şu noktada, özünün yoksulluğunu betimledi, kutsal döngü. Bir acayıpliğin teninde sulandı sevecen birikim. Her şey bir şeye yamandı. Dört dolandı mavi gecede keyifler meleşti. Dügünlendi zamanın kiri. Yaaaa. Eeveet. Peki.

İmgeleri kaygılı bir ağrıya dokunuyorum. Yakıyor gecenin kandillerini gerçeğin yüzüne. Ve bu eylemim benim şehvet sahibi narın ve tatlı melankolimdir, kuşklarımın ve acılarımın olgunlaşmış penceresi.

Belki de sizi çok geç keşfettim. Böylesine kışkırtılmış öznel ve nesnel meseleler toplamı hayatın kapısını çalan ilginç oluşların güzelliğini resmeden şiirler yazdığınızı bilmiyordum. /Ki ötekilerin yazma sevincine kara bela./ Sayenizde saf şiirin müptelası oldum. Nasıl da gerçekliğe katmanlı bir değer katan esin kaynağı hâllerin şairisiniz ve korkunç çekiciliği olan müziğini bünyesine işlemiş kadim bir ruhun elinden sevgiyle tutuyorsunuz. Yani. Arayışımıza dilek ağacı. Uzak yüklemli muğlak.

Sonra o bir yorumluk, duygumuzla, şiiriniz arasında içsel bağ oluşturan, yaratıcılığın ülkesi kısa soluklu diorama! Kamaşsın belleği huzurlu pencerelerin, telâşla yaşlanmadan içimizdeki deli didişme. Ah abim, kral abim, şairim, tamamlanmamış mutsuzluk bizim itiraflımızdır ve bayrağımız: Ki hüzünden sonsuzluğu sağlar. Ve biz sığırız kusursuz hazlarımıza, /Deli günahlarımız/ Ki günahlarımız, iç huzurumuzdur. Neyse. /İki sonsuzluk arasında küçük bir boşluktaım. Kendimle küçük bir antlaşma yaptım. Hem varım hem yokum.

REVERANS 0000060681

Ne garip, yazı ve şiir biçimlendirdiği durumun hâllerine bürünüyor! Canım sıkıldığında şiire hurma ve su ikram ederim. Çünkü iyi gider şiir, hurma ve suyla. Biraz da kaybolmaya yüz tutmuş tedirginliği sıvayan şeylerin toplamı değil midir, o "Mes'ud" gelecek. Olmasa bir iki dize kaydırması yaparız, bağdaş kurmuş yüzen iyiliğin payandası yasal kırılğan aforizmalarla. Hani çelişkiler içinde yoğunluktan pat diye düşüveren. Başka bir köşede çok sevindiririz hâllerine büyük küçük kimlikli varlıkları. Nasıl olsa biz yazıyoruz olup biteni, kısa soluklu yolculuğu. Aşkı da kulağından tutup getiririz.

Biz, burada Kupon Çağı'ndayız. Biz, kötü huyluyuz. Sisin ve balçığın içinden bakıyoruz, size. Nasıl olsa aklını ihmal etmiş odalar tutunmuş upuzun koridorlara. Abi çıt çıkar mı bu saatlerde? Çıkamaz. Kareler, üçgenler, yamuklar... Biçimini zorluyor el ele. Sonra çengelli kavramlar, yanağının şirin gamzeleri sıfatlar çıkıp gidecekmiş gibi...

İşte orta yerde, yıkanmış dikkatiyle sırmalanmış süreli ve ivedi sözcüklü yani kurulu saate sinmiş tembihli bir cümle. Zil çalsın. Olan olsun. Olan olsun. Varlığımız elektronik ortama da armağan olsun. Siz var ya siz, ne kadar gidimlisiniz! Ne kadar göz ucuna çare! Abi, oluşların biçimli soneleri acemiliğine uygun bir şekilde tırmansın dursun. Sonra konuya ussal açıklamalarıyla itiraz edecekler, itiraz etme haklarını belgeleyen diplomalarını, "Eleştirilerin Acımasız Kürsüsü"ne teslim etsinler. Dizeye İhlamur Ağacı Diken, sardunyalı şemsiyesinin serinliğinde, yaşamı renklendirmeye çalışan Tatlı Bahar'a bir kadeh yılanmış şarap ısmarlasın. Notaların sihrini içsin, aldatılmış badem ağaçları.

KÜMESİNDE TAVUKLARI KANLI COĞRAFYA

*Yağmur gayrı eskisi gibi düşmüyor koyu meşeliklere
Uçan martının beyazlığında eriyor son kar tanesi de
Hiçbir şey saf değil ve görünenler de öylesine işte
Hâl böyleyken güzel günlerden dem vurulur mu hiç?
Bağrına taş bas ve ağla sevgilim bütün analar gibi...
Ve unut çocukların güneş parlaklığındaki alımlarını...*

Evet, herkes rahat bir nefes alsın. Üşenmeyenler, gidip kendini beğensin. Eylemin can alıcı noktaları meydana insin. Herhangi bir yetkili, algıyı parlatacak şiirsel grup çalışması için, “Eyleme Dair Nitelik ve Niceliğin Vazgeçilmez Dengesi” üzerine fantastik bir öyküyü okumaya başlasın. Yazıcılar, hiç vakit kaybetmeden, eşsiz uygulamayı “Yazın Eleştiriler Tarihi” ne yazmaya başlasınlar. Olup biten ne varsa fotoğraf çekimi için sayfada toplansın. Olan olsun. Olan olsun.

GUGUK 00000606082

Bir de alter egosunu alıntılarla besleyenler var. İş icabı, işine geldiklerini merkeze alan. Karşıtlıkların, çelişkilerin ve durumların kıdemli kalemleri. Yeni bir şey yok. Okuduğundan alıntıyla ve tut kulağından çevir dur. Söyleyen söylemiş zaten. Olguya geç kalmak, denir buna. Kopyacılığın başka bir türü işte. Bazen, alıntının temelinde yatan bilgi birikimini özümsemeden veya yeterince araştırma yapmadan yapılan değerlendirmeler, kavramları da gelişigüzel kullanıyor, doldur-boşalt, o da ayrı bir sorun ya neyse. Devam edelim.

İncelikli bir yaşama, kutsanmış bir yenilginin içine alınan nazik ve entelektüel bir yorumun, bir avuç gerginlikle bezeli sonuçlarına ilişkin “Ama...” ile başlayan sınırsız küllere yatırılmış cümleleri yalnızca çıkar çatıştırıyor. Haklısınız. Geçelim. Rüzgârı alkışlayalım. Atları kırbaçlayalım. Evet, olur olmaz şeylerin ötesinde. Ölü evinde elma şekeri yiyen bir çocuk gibi. Üzüncü yeline tutulmuş başakların masmavi düşü.

Birkaç defa okuyunca farkına vardım: Ölmüşüz de haberimiz yok. Bu kışkırtıcılığın kalıbını parlatan görsellik ve sessizliği davet eden imler, yamalı kalede kuşatılmış iç yara özgürlüğü... Tespit yerinde: Düşünce ürünü şiirden yana bulanıklık eytişimsel çılgınlık doğuruyor, hayatın içine. Gizliden aşkı da hâllerleriyle yoğuruyor; kapıları kilitliyor, herkesin boşluğuna. Öte ve diğer yandan, bir başka deyişle, yani demem o ki: Varlıktan bileylenmiş bıçak. İlginin yaşamsal tutkusu acılara kafes örüyor.

Birkaç defa okuyunca farkına vardım: Yine anlam anlamla yüzleşiyor ve ihtiyacı olanın deli divane yanları örselenmekten kurtarılıyor. Belki de şiiri, alkışlanan çukuru söylenmişle doldurmayı seven çoğunluğun bilgidен düşmüş gerçeğinden uzaklaştırıyor. Kim bilir?

Birkaç defa okuyunca farkına vardım: Burada, ikimizin elektronik olarak yüz yüze baktığı bu marifetler dünyasında, sayenizde, şiirin yaratıkları tarafından salgılanan büyüleyici karışımlarla kurgulanmış şiirsel sorunları çözen bu yazı... Ve yazılmayanlar... Ve hep kalp yardımıyla. Meyveli şiirsel iyilik geni. Sonra deneyim öyküleriyle pekişen küçük bir marifet, seçilmiş kalabalığın gürültülü sessizliği... Gölgesini büyüten alışkanlık, çamur ve taşla... Hep ruhun isteği. Meşru.

Evet, böyle geçip gider günler: Az ötede, onun da az ötesinde, hep az ötelede böyle düzenli içe kapanışlarla belirgin kılınır küseğen telaşlar... Böyle kamaşır gözler. Böyle erdemli yürüyüşüne mırıldanır yansımının ödüllü üzüntüsü. Mırıldansın.

Neyse. Yazıyorum, çünkü aklımı karıştırmak hoşuma gidiyor.

Daireler çiziyorum ışılgımın pergeliyle
Rengârenk yıldızlı ürpertiler sepeliyorum
asi suskunluğumun boz yamaçlarına
Ardından dilimi ısırp seyrediyorum acı hallerini
kendi sakinliğine yenilmiş uyuşuk gönüllerin
Ötekiydik berikiydik şuyduk buyduk kahramandık
deyip deyip uyuz at gibi tabanlarında dönenlerin

Kardeş ağaçların dalları budanırken
Abdal bir duruşla bakakalıyorum bir dem öylece
Hani, bir gıdım varsa diyorum, olur a!
İnsanlık yazarım tam da keşişim kümesine
Ne gezer! Tavukları tilkiler boğazlamış
Kurtlar çakallar fink atıyor ortalıkta
Âlemi gene okkalkı bir kalayla parlatıyor dilim

İnsanoğlu bu! Gayrı ar damarında lağım
Kanlı keyif içiyor lıkr lıkr üzüm şerbeti yerine
Eyvallah birader! Şeref! Bak yüzüze!
Bulanık ve kirli iki damla suyu derelerin
Ormanın eteğinde derin yara izleri, kanı kuru
Sömürdükçe iyice yosmalaşıyor anamalın uygarlığı
Bu orospu cehaleti sere serpe makbul kılarak
Kıllarını gübreleyip sulayıp nasıl da çoğaltıyor
hançerli vahşi sevaplarını,
ki, bizim günahlarımız bile hayli korkak ve masum
usulca pismaktadır utangaçlığımıza

Ah bu baş belası zaman dilimi!
İnsanlığın bir türlü keşişemeyen ortak değerler kümesi...
İncelmiş meşin suratların dikenli bıyığından sarkan
iğreti ve alaycı bir gülümsemeyle virane hayat
ve uzayıp giden kâbusu bir türlü uyanamayışların
Üzerlik tütsülü nutuklar ve ağıtlar arşa yükselmekte
İnsanlığın böğründe tuhaf bir kıl karmaşası
dügümlenmişilmekilmek çözülmez gayrı

Ne desem köseğindir hüner ve geç kalmışım
ayırımsamakta şeytanın çetrefilli hünerini
Bilsem, bulutların geometrik şeklini çizer,
öpüşmelerin limitini hesaplardım
kozmetik bulaşığı dudakların ısırk pembelerinde
Ten seğirmelerini dinlerdim isterik arzuların

Ey kılıyla kerametli şahane-i şelleviler!
Sizin için gönençli bu coğrafyanın satırla silahla
davulla trompetle gümbürdeyen coşkunluğunda
bütün nehirler kanlı kinli ve irinli şimdi
Ve şimdi ben, tepeleme kuşkuyla karşılayınca
toz edip gerinize ittiğiniz uygarlığınızı
her gece teneke çalarak aklımı arıyorum

ŞEN GÜNLÜK VII

Korkut KABAPALAMUT

29.05.2014

Günlüğe sekiz gündür hiçbir şey yazmamış olmam biraz utanç verici. Zamanın ışık hızıyla akışı bunun mazereti olamaz. Sekiz günde yazmaya değer, beni etkileyen kim bilir ne çok şey olmuştur. Tembelligim yüzünden bunların tamamına yakını buhar olup uçtu şimdi.

Saat 11.36. Fizik tedavim yarın bitiyor. Uzmanın söylediğine göre, bir hafta sonra yüzde seksen oranında bir rahatlama gerçekleşecekmiş, umarım bunu laf olsun diye söylememiştir.

Enerjimin çok düşük olduğu bir dönem. İşe gidesim bile gelmiyor çoğu zaman. Gittiğimde de erkenden dönmek zorundayım zaten. Karamsarlık ve isteksizlik uzun zamandır peşimi bırakmıyor. Galiba yalnızca Bulut'la oynarken biraz yaşama sevinci duyabiliyorum. Bir de iyi bir film ya da belgesel yakalamışsam, ki bu pek sık gerçekleşmiyor.

Dün kitapçıya uğrayıp birkaç dergi satın aldım: *Lacivert*, *Yasakmeyve* ve *Gard*. İlkinde bir şiirim yayımlanmış: 'Fotoğrafların Fotoğrafını Çekmek'. Canı sıkılan, biraz yoksul, sağda solda amaçsızca sürten bir adam var şiir odağında. Teknik açıdan çok iyi bir şiir olduğu söylenemez ama özgünlük ve içtenlik ölçütleri yönünden büyük oranda ereğine ulaşmış bir şiir. Bu üç dergideki şiirlerin tamamını bir çırpıda okudum, yazı ve söyleşiler şimdilik beklesin. Bana kalsa dergilerde şiirden başka bir şey olmasa da olur. Yazılar genelde zorlama ve sıkıcı oluyor, onları anlamakta ve tamamlamakta epey zorlanıyorum. *Gard*'daki şiirlerin, benim şiir algı ve tercihime yakın durduğu söylenemez. Belki de bu dergiyi izlemeyi bırakmalıyım. *Yasakmeyve* ve *Lacivert*'teki şiirlerse iyi seçilmiş ve etkileyiciydi. *Yasakmeyve*'de Hüseyin Alemdar'ın şiirini çok severek ve beğenerek okudum, M. Mungan'ın şiirleri ise bana göre renksiz, kuru, yavandı.

02.06.2014

Sonunda haziran da çıkıp geldi. Artık bunun ne anlamı varsa. Derinlerde bir yerde buna dair bir şeyler hissetmiyor değilim aslında. Acıyla mutluluğun biraz baş döndürücü bir karışımı gibi sanki.

Biri bana son dört günde neler yaptığımı sorsa yanıtlamakta bir hayli zorlanırım. Oysa şimdi burada bu soruya ikna edici bir karşılık vermeye zorunlu. İnsan günlük tutuyorsa bellek zayıflığı mazeretine pek sık yaslanmamalı.

Bugün bir alışveriş merkezine gittim. Yemek yedim, kendime birkaç tişört ve bir kemerle şarj cihazı satın aldım. Tam çıkıp eve dönecekken sağanak yağmur yağdığını görünce çark edip bir kahve içtim. (Komik ama, yağmur o anda o derece beklenmedik bir şeydi ki benim için, önce, çıkışın hemen önüne fiskiyeli bir havuz yapmışlar sandım.) Birkaç dakika önce indirimli olarak satın almış olduğum, Nursel Duruel'in *Yazılı Kaya*'sından birkaç sayfa okudum. Uzun zamandır bulup mutlaka okumak istediğim bir yapıtı. Bugün karşıma hiç ummadığım bir anda çıkınca çocuklar gibi sevdim. Gerçi yıllar önce okumuş da olabilirim bu değerli öyküleri. Zaman zaman, bende zaten olan, okumuş bulunduğum kitapları yeniden satın aldığım oluyor. Salt bu yüzden düzenli bir kitaplığım olsun isterdim ama kitap çokluğundan ve mekân darlığından dolayı şimdilik buna olanak yok. Sırf bu nedenle pek çok kitap ve dergiyi bodruma indirmem gerekti. Duruel'in kitabının yanı sıra bir de Deniz Kavukçuoğlu'nun bir öykü kitabını satın aldım: *Canım Acıyor Baba*. O da yıllardır merak edip almayı hep

ertelediğim bir kitaptı. Umarım Kavukçuoğlu'nun kurgusal (?) öyküleri, özyaşamöyküleri kadar akıcı ve heyecan verici çıkar.

Facebook'a şöyle yazdım az önce: "İnsanın, hayranı olduğu herkesin eninde sonunda delirdiğine tanık olması kaçınılmazdır." Buna çok inanıyorum.

03.06.2014

Saat 19.23. Bedenen çok fazla, zihnen nispeten yorgunum. Henüz, her akşam nükseden şiddetli bel ağrılarında bir azalma gerçekleşmedi. Özellikle iş dönüşleri bu nedenle çok güç, zahmetli oluyor benim için.

Odamdaki koltuğumda ayaklarımı uzatmış yazıyorum. Günün haz verici ve fakat dar periyotlarından biri. Sabaha karşı iki otuzda korkunç bir öksürük, çapaktan ve konjonktivitten kapanmış bir göz ve tıkalı bir burunla uyandım. Kendime gelmem, rahatlamam bir saati buldu, sonra erken kalkıp duruşmaya gittim, duruşmalar bir hayli sarkınca özür dilekçesi verip büroya geçtim, internet sorunu nedeniyle kısa sürede bitebilecek işler için saatlerce ve öfkeyle uğraştım.

Bugün yine Kıbrıs Şehitleri'ne uğrayıp yemek yedim, *Kurgan* dergisi ile Bulut'a güzel bir oyuncak satın aldım. (Onun deyişyle 'pübriz') Mehmet Can Doğan'ın yönetmenliğinde birkaç yıldır çıkan bu derginin önceki sayılarından birini alıp okumuş ve hayli doyurucu bulmuştum. Titiz ve taviz vermeyen bir editoryal çaba ilk bakışta dikkati çekiyor. İçinde okunmaya değer olmayan herhangi bir yazı ya da şiir yok gibi. Bugün aldığım ve 2013'ün ilk sayısı olan dergide, Hayati Baki'nin kısmen eski Orta Asya Türkçesi ile kaleme aldığı uzun ve çok nitelikli şiirini zevkle okudum.

Bütün gün hoş kokulu bir yağmur çiseledi. Hava, benim hep arzu ettiğim gibi kapalı, bol gölgeliydi. Bulut dün ve bugün gelmedi. Bu, benim için nadir bulunacak bir dinleme fırsatı demek. Fakat öte yandan da o ve ben, birbirimizi sürekli ve şiddetle özlüyor, arıyoruz.

Değerli şair Ahmet Ada'nın, Şiirden Yayınları'ndan çıkan yeni şiir kitabını birkaç gün önce edinin hevesle ve bir solukta okudum. İlk okumada şiirlere hayranlık duydum ve epeyi heyecanlandımsa da, ikinci okumada aynı coşkuyu nedense hiç mi hiç yaşayamadım. Galiba, şairin bundan önceki yapıtı *Yoktur Belki Ahmet Ada Diye Birisi*, bu son kitaba oranla daha nitelikli ve tekrar okumalarına karşı daha dirençli şiirlerden oluşuyordu. Tabii, tüm gayretime karşı gerçekte şiir sanatından ya da uğraşından pek de bir şey anlamadığım için bana öyle gelmiş de olabilir.

06.06.2014

00.23. Gözlerim yanıyor. İnternette uzun süre gezindiğim ve laptopta film izlediğim için olabilir. Tabii, saat geç olduğu ve artık dinlenmeye şiddetle gereksinim duydukları için de. Fena bir gün olmadı. Öğlene doğru büroya geçtim. İki müvekkille uzun süre görüştüm. Saat beş civarı bürodan çıkıp doğrudan eve geldim. *Düşünce Tarihi*'ne devam ettim. Hançerlioğlu, İslam Düşüncesi ve Tasavvuf başlıklı bölümleri çok ayrıntılı ve sürükleyici bir dille kaleme almış. Sayfalar, iş bilir bir romancının satırları gibi coşkuyla akıp gidiyor. Meraklı okur için son derece haz verici ve öğretici bir yapıtı. Bu kadar kolay, zevkle okunan bir düşünce tarihi şimdiye dek yazılmamıştır muhtemelen.

Gece, en sevdiğim yönetmenlerden biri olan Wes Anderson'un epeydir merak ettiğim *Büyük Budapeşte Oteli*'ni büyük bir keyif ve dikkatle, tek solukta izledim. Hemen her filminde yarattığı büyüleyici masal atmosferine ve kusursuz senaryolarına hayran olmamak olanaksız. Ayrıca çok usta, sevilen oyuncularla çalışıyor. En bilinen aktör ve aktrisler bile onun filmlerindeki kimi küçük rollerde oynamaktan kaçınıyorlar. Bu kadar prestijli pek az yönetmen olsa gerek dünyada. Filmin sonunda,

AYRAÇ

şarkıya demir atmış uçak biletin
duraktaki o ilk öpüşmeyle beraber
haziran hazin bir an
düzensiz tavanarası parkın içi
vedanı seyrediyor bira köpüğü dalgalar
haydi söyle gençliğinin hükmünü
kaç aşk yarası eder
güzelliğin sana yaptığı şakadan başka nedir
bunca yalnızlık vukuatı
şakasayım ben de sana bu kentin
kulağıma alkol etkisi yapan sesin

öyle şefkatli bakıyorsun ki
kendinden başka herkese yarıyor
aragon'un elsa'sı, kafka'nın milena'sı
hayat buluyor yüzünde
şehvet sanat halini alacak derecede
yüce sende
her gece ağzında ölmekten nasıl kurtulmalı
çalıştığın kreş odamın krokisiyken
hediye ettiğin ayraç
kalbinle kalbimin arasına düşen ayraç

senaryonun Stefan Zweig'in eserlerinden ilhamla yazıldığı
belirtilmiş. Doğrusu hiç hissetmedim ben filmi izlerken bunu.

Bir yandan da çok sevdiğim, yazık ki çok genç yaşta
yitirdiğimiz bir çevirmen ve yazar olan Hür Yumer'in
öykülerini büyük bir ilgi ve heyecanla okuyorum. Kitabın adı
Ahtım Var. Yıllar önce okumuştum ama ölene dek periyodik
olarak ele alınabilecek çok özel kitaplardan. Örneğin Patrick
Süskind'in muhteşem *Güvercin*'i gibi tıpkı.

Sözünü edecek çok kitap ve film var daha. Ama fena halde
uykum geldi. Belki yarın devam ederim yazacak güç ve hevesi
yakalarsam. Şimdilik bu kadar. Yıllar önce bir şiirimde
belirttiğim gibi: "Uykunun evinde saklanılır."

08.06.2014

Bugün evdeydim. Bir ara alışverişe çıktım yalnız. İki
günden bu yana bizde olan Bulut saat ikiye doğru gitti. Ben de
biraz dinlenme olanağı buldum. Bir buçuk saat kadar öğle
uykusuna yattım. (Gündüzleri uyumayı çok nadiren
başarabiliyorum.) Kalkıp düşünce tarihine ve bir romana devam
ettim. Akşam yemeğinden sonra İsveçli efsanevi sinema ve
tiyatro adamı Ingmar Bergman'ın şaheserlerinden *Monika'yla
bir Yaz*'ı büyük bir keyifle izledim. Belki birazdan bir film daha
izlerim, tam olarak karar vermedim henüz. Bergman konusunda
yetkili biri sayılmam, henüz tüm filmlerini izlemiş değilim;
ancak bu yapıtı izlemiş olduklarımdan farklı gibi geldi bana.
Akıcılığı ve kurgusuyla, klasik sinema anlayışına yakın duran
bir film sayılabilir. Tabii, filmin 1953 yılında çekildiği, o zaman
için epey avangart sayılabileceği, örneğin bir tiyatro kavramı
olan dördüncü duvar ilkesini çiğneyen ilk film oluşu, cinsellik
konusundaki cesareti de unutulmamalı. Özellikle Harriet
Andersson'un performansı görmezden gelinemez gibi değil.

İÇERİDE

öyle kuşlar vardı dışarıda
öyle uçaklar konup kalkardı
bir otobüs sinyallerini yakıp
giderdi içindikilerle dönmezdi geri
kendimi birilerinin kenti sanırdım
ya da bir kentin terk edilişi

sürahiye boyu yetmediği için
öpüşmeyi düş sanan bir bardak
uyurdu masamda
su vermedim gölgeme akşamları
içine doğru kırılan bir bardak da
hatırlatır insanı bana

başucumda kedi mihlanıyor
kuş kalkıp ışıkları söndürüyor
kâinatın karanlığında bir göçebe
çadırı dünya, zamanı bileyliyor

sıkıntıdan kabuk yarasını kemiriyor

Şerif TEMURTAŞ**EYLÜL YORGUNLUĞU**

en tenha yerindeyim hayatın
kirlî kalabalıklara inat

ölüm sağır uykularda gelir kapına
duymazsın
kocaman bir eylül acısı

seviniyorum sabaha erdim diye
kendime ıslıklar çalıyorum
kalbim yara bere içinde

gök kapkara
dokunsam sanki düşecek

kumdan kaleler yaptım
hayal kurdum

hangi dağa yaslınsam
rüzgâr kokuyor

hangi dalda çiçek açsam
dolu yağıyor

damarlarımda binlerce volkan
ince bir sızıyım şimdi ben

sahi, aşk dediğin kaç hayal kırıklığı

Eylül 2014

“GÖNÜL AÇILMASI” ŞİİRİNDE İNSANIN TRAJİK YALNIZLIĞI

Ümit YILDIRIM

GÖNÜL AÇILMASI*

“gönül açılması bu bizimki kıyısında patikanın
suyun yüzünde

-bereketince-

kırda dolaşan hoyratlığıyız insanın
yurtçuyuz

göğsümüzü gevşetip

açtığımız zevkine kucağımızı
o yabanıl yarı-tanrıdır

sözcükler

d

ö

k

ü

l

ü

r

zamandan

yolculuktan, tarihten

ağlamalara, sızlanmalara öykünen

aslından çok suretidir dostluğun tanışıklığımız

rahatlasın isteriz yüreklerimiz

çözülün doymak bilmez tutkumuz

yol almaktan aşınmış tabanlarımız dinlensin

gecelerce uyanık kalır, yine de tutamayız yakınımızda kır

[hayvanlarımızı

gücü yamandır gökten inen cevher-öfkemizin

sen!

sen avcısın yalnız, kazasın, karşımıza dikilen

senin de eksilmiyor ayağın katettiğimiz topraklardan nicedir

sana düşer kapatmak gönüllerimizi

tuzağı kurmak sana düşer

ister kes suyumuzun kalabalığını

ister sapla okunu

dokuz karış etin çıplaklığına”

Erkan Karakiraz’ın “gönül açılması” şiiri, dünya edebiyatının en eski yazılı metinlerinden Gılgamış Destanı çerçevesinde insanın yeryüzündeki konukluğunda sahip olabileceği tek kıymetin *dostluk* olduğunu ancak bu değer de sonsuz olmadığını, geçici olduğunu vurgulayan tema etrafında biçimlenir. Şiirde, “*Mutlak dostluk yoktur; her şey gibi o da geçicidir.*” düşüncesi hâkimdir.

Babillilere ait bu destanın özeti kısaca şöyle: Gılgamış, arkadaşı Enkidu ile çetin savaşa girer, GökBoğa’sını öldürdükleri için Enkidu tanrılar tarafından ölümcül bir hastalıkla cezalandırılır, ölümle karşılaşan ve çok sevdiği dostunu kaybeden Gılgamış ölümsüzlük peşine düşer ancak bu arayışında başarılı olamaz. Şiir, bu destandaki kimi motiflerle, insanlığın trajik sonu olan ölümün, insanlar arası dostluklar için de geçerli olduğunu anlatma çabasının ürünüdür.

“gönül açılması bu bizimki kıyısında patikanın
suyun yüzünde

-bereketince-

kırda dolaşan hoyratlığıyız insanın

yurtçuyuz

göğsümüzü gevşetip

açtığımız zevkine kucağımızı

o yabanıl yarı-tanrıdır”

Destanda, avcının bir kadından suvatta hayvanları ürkütüp kaçırarak Enkidu’yu kadınlığıyla cezbetmesini ve oradan uzaklaştırmasını istediği bir tuzakla karşılaşır. Avcı, burada vahşi hayvanlarla birlikte yaşayan doğa adamı Enkidu’dan kurtulmak ister. Enkidu kendisine göğsünü açan kadını görünce onunla halvet olur. Bu birliktelik aynı zamanda yoldaşı olan hayvanların kendisini terk etmesine neden olur. Şiirin bu ilk bölümünde “*gönül açılması*” muhabbete, “*patikanın kıyısı*” suvata (suyun yüzü), “*bereketince*” sözcüğü ise Enkidu’nun kadınla günler süren muhabbetine göndermedir. “*kırda dolaşan hoyratlığıyız insanın*”, “*o yabanıl yarı-tanrı*” dizelerinde Enkidu’nun özellikleri tarif edilir.

“sözcükler

d

ö

k

ü

l

ü

r

zamandan

yolculuktan, tarihten

ağlamalara, sızlanmalara öykünen

aslından çok suretidir dostluğun tanışıklığımız”

“*sözcükler dökülür*” dizeleri sohbete karşılık gelir. “*Dökülür*” sözcüğü letrizm etkisinde dizilmiştir ve dilin mitosallı çağına dönüşüne karşılık gelir. “*Dökülme*” ile “*gözyaşı*” arasında bağlantı kurar zihin. Burada, sözcüklerin kimi zaman ağlama sızlanmalara (yalvarmaya) dönüştüğü, kimi zaman ise sözcüklerin yanlış anlaşılmalara neden olduğu söylenebilir. Dil, yanlış anlaşılmalara, sürçmeler ve yetersiz sözcüklerden dolayı sınırlı kalmıştır burada.

Şiirin bu bölümü “çatlak ayna” metaforuyla açıklanmaya muhtaçtır, çünkü ana öyküden farklı olarak şiirden başka öykülerin de yansımaları, çoğullanmasını görürüz. Şairin kişisel evreni ya da felsefi bakış açısından yansıyan gerçekliklerdir bunlar; sözcükler, kişisel deneyimleri, düşünceleri ve kendiliği dayatır.

Kendi şiiri için “*Çoklu okumalara açık, yalın bir şiir benimki.*” diyen şair, şiirdeki anlam katmanlarını imler bize. Karakiraz, kendi şiirine dair; “*Magmaya ulaşmak için kazmak kazmak gerekmiyor; zaafılarını, ümitlerini, öfkesini açık etmekten imtina etmiyor çünkü.*” derken, şiirinin kapalı değil çok anlamlı olduğunu belirtir. Bu çok anlamlılık şiiri kurma biçiminden kaynaklanır.

Bu bölümde şiire başka bir açıdan daha bakabiliriz, şiirin ana öyküsüne bağlı olarak: Gılgamış, kentin genç erkeklerini hep savaşla meşgul ettiğinden kadınların, anaların ağlama, sızlanma, beddualarını alır. Kader yazıcılar, Gılgamış’la Enkidu’nun karşılaşmalarını isterler; çünkü bu iki güçlü insan birbiriyle dövüşürlerken diğer insanlar rahat edecektir. Oysa bu iki güçlü kişi kısa bir çarpışmadan sonra dost olurlar. GökBoğa’sını öldürürler. Tanrılar Enkidu’yu ölümle cezalandırır, Gılgamış ağlar, sızlar, beddualar eder, dostundan ayrıldığı için; tıpkı eşinden çocuğundan ayrılan, kendisine beddua eden kadınlar gibi.

Bölümün son dizesinde *-aslından çok suretidir tanışıklığımız-* metafizik öğeler içerir. Gerçek dostluk yoktur. Bizim yaşadıklarımız aslın bir kopyası olabilir ancak. Çoğu zaman

MAYIS UYKUSU

idealize ettiğimiz dostluk, gerçek anlamda yaşanamaz, çünkü yanlış anlaşılabilir bir sözcük ya da eylem dostluğun bitmesine neden olabilir. Bu nedenle dostluk bizim varsaydığımız bir kavramdır. Dostluğun aslı yoktur bu dünyada, o ancak bir surettir, “benzergörünüm”dür.** Başka bir deyişle varsayımımızdır. Bu düşünce bizi Eflatun’un İdea’lar âlemine götürür.

*“rahatlasın isteriz yüreklerimiz
çözülün doymak bilmez tutkumuz
yol almaktan aşınmış tabanlarımız dinlensin
gecelerce uyanık kalır, yine de tutamayız yakınımızda kır
[hayvanlarımızı
gücü yamandır gökten inen cevher-öfkemizin”*

“tutamayız yakınımızda kır hayvanlarımızı” dizesinde Enkidu’nun dostlarını kaybetmesi hatırlatılır. Enkidu sadece kır hayvanlarını değil çok sevdiği kadını da kaybedecektir; çünkü ölmeye hüküm giydiğinde avcıya da kadına da lanet eder. Eğer onlarla karşılaşmamış olsa bu acı sonu yaşamayacaktır. Enkidu’yu kahreden, savaş meydanında değil de hastalıktan dolayı yatakta can verecek olmasıdır. Bu dostluğun kaybedilişinin nedeninin gökten inen [cevher öfke] tanrıların cezası olduğu düşünülebileceği gibi, bir başka okuma denemesinde, dostluğun sıcak sohbetlerinin yüreklerimizi rahatlattığı, ancak bizim “cevher-öfkemiz”in, “sözlerimizin” bizi dostlarımızdan ayrı düşürdüğü anlamı da çıkarılabilir.

*“sen!
sen avcısın yalnız, kazasın, karşımıza dikilen
senin de eksilmiyor ayağın katettiğimiz topraklardan nicedir
sana düşer kapatmak gönüllerimizi
tuzağı kurmak sana düşer
ister kes suyumuzun kalabalığını
ister sapla okunu
dokuz karış etin çıplaklığına”*

“sen avcısın yalnız, kazasın, karşımıza dikilen” dizesi, şiirin fonundaki olayların, yaşanan trajedinin kaza yani kader olduğunu çağırıştır. Ve avcının da onu ayındır: O da dostluğu yaşayamayacak ve ölümü tadacaktır. “Sen” dediği avcı da kaderin tecelli etmesine vesile olmuştur: Tuzak kurmuş, açılan gönülleri kapatmıştır. Bu bölüme bir başka okuma denemesi daha yapabiliriz. Burada, şairin “sen” diye seslendiği, ölümün ta kendisi, yok edici kudrettir; “sen avcısın” dediği de, ölümün bir avcı gibi insanın karşısına çıkışıdır. Bu dizelerin üçüncü bir anlam boyutu daha var: Wittgenstein’in dil fenomenine dair temellendirmelerinde geçen “tuzak” kavramı belki birçok açıdan ele alınabilir; ancak daha basit bir ifadeyle, dil, yanlış anlaşılabilir, sürçmeler ve yetersiz sözcükler bir yana, iletişim bağlamında tanımlanmış ihtiyaçların tatmininden fazlasını bize vermez. İnsan bu anlamda yetersiz ve çaresizdir. Şiir kişisi bu bölümde isyan edercesine ölüme seslenir; dostsuz ve muhabbetsiz bir yaşamın neredeyse ölümle, yoklukla aynı anlama geldiğini imler son kertede:

*“ister kes suyumuzun kalabalığını (muhabbeti)
ister sapla okunu
dokuz karış etin (Gılgamış’ın göğsü) çıplaklığına”*

Karakiraz’ın şiiri, gerek temele koyduğu destanın trajik öyküsünden beslensin gerekse kişisel düşün-evreninden bahsetsin insanlığın en temel “dostluk” ve “ölüm” kavramları üzerinde “bireysellikten yola çıkarak ateşlenen bir toplumsallığın idrakinin fırsatlarını sunma çabası” içinde biçimlenmiştir.

* Hayâl, Ekim-Kasım-Aralık 2012, Sayı 43

**Jean Baudrillard, *Simülakrılar ve Simülasyon*, Doğu-Batı yay. 2003

hangi dağın ardındadır at sırtında gidilen yol
hangi denizlere ulaşıp saklayacaktı bir ölüyü
ferman çığlıklarında sözcükleri buluşturup
tebdil-i hanlarda sabahı eden yolcular

masalları vardı, kanadı kırık gri bir ölümdü
bekleşirdi anneler ağızlarında çürüyen ağıtlar

atlar yorgun, esmer adamlar ter kokulu
bıyıklarında ayran delisi bir mızrak
kaç menzil yürüdüler zifiri karanlığında
yoldaşın çürüdüğü mahpuslara varmak için

babalar yas tutardı kara bir gölgesinde tarihin
ve kara gömleğine sarardı acıyı, kendine yoksul

kaç kervan gördüm toprağın hakkı için
kaç geceyi tütünsüz geçirdim, oysa yolun
canım yongasıydı, annemdi kalbi toprağın
kefeni mavi çocuk cami avlusuna bırakılan.

çocuklar koynumda sakladığım kırmızı bir mendil
aydınlığı ülkemin kelepçe sancısı, yatakları düş

atlar hangi dağın ardındadır ve kim uzatır
sevişmelerin yolunu, cümlesi su sözcüklerin
bir türkünün tadında avut ama savurma beni
kaç acıyla yaşar ülkem, göğsünde alaca aydınlık

gözlerimi bir küle bıraktım mayıs uykusunda.

DAĞ KEÇİSİ

korkma gözlerinin ardında
sevinçli bir gün yorulmuş da
kara haberle vurulmuş gibi sendelerse

çık uzakta bir kayanın üstüne
doğrult başını göğe ve çiçeklerini aç

öyle çok anlat ki sonra
çok uzaklarda aynı anda dinlesinler

korkma gece gün olduğunu bilirken düşerse
hatta altında kalırsan
hatta içine işlerse

öyle çok yürü ki
günün ışıdığı o küçücük deliği bul

doğrult başını ve temiz yaprakları ye
toy dalların özünde yeryüzünü tanı yeniden

çocukların rüyalarına yasla başını
genç boynuzlarını onların şikâyetleriyle besle

İdris ÇAKMAK

KUM

İçimden bu yangını sökecek kum kim
- sudan söndürücü kumu kim-
Bir kıvraklık kazanında
Dürülüp de sönen gibi
kumu

aniden bir seyyar toplayıcı
üstünde seyyarının
eski bir kitapla karşılaşmanın kıskacı
ikinci-üstlerinde kıvrılan
toplağının

sığırların peşinde ufalanırken ben
tenekeler patlatan kargaların tepesine
korkuluklar fırlatan
Bıraktığım anda duşakabin
Islandığında düşebilirim

Yangın söndürme cihazı
Boşalan teneffüste
Dumanlardan arta kalan köpükler
Pullukların yırttığı sap-kök
Ve dırdırlarımı azdıran
Bu amansız kum
Kim

Özkan SATILMIŞ

YURT YANIĞI

Kalbim, dalından sökülmiş serçe
Atıyor kendini oradan oraya
Buzdan kartallar saldırıyor sesine
Ve o eski cıvıldaşlar, baktıkça kanatan bir anı

Gurbet namlusunun ağzına zincirlemişler beni
Her dayandığım duvarda bir mızrak resmi

Geceler dev bir kirpiyle geliyor sürekli
Açıp zihnimin sandığını, saçıyor fotoğrafları
Gözümün bebeğinde zonkluyor her kare

Gölgeme değil bana bakın ışıklar yanınca
Görürsünüz delik deşik olmuş hissi

Sıkıntımı hapsetsem incir çekirdeğine,
Bu sancıyı bir karınca saysam...
Ama yetmiyor kasırgaya meltem demek
O çok başlı ejderha düşmüyor göğsümden

Kesse biri ruhumda koşan atların
Bıçaktan ayaklarını
Öz bahçedeki yeşile taşısa başımı

Ne konserler, ne gol çılgınlıkları, ne bando mızıkası...
Duysam yalnız o toprağın kalp atışlarını

Pınar KOCABAY

GECE VE EKSİK ÇEHRESİ GÜLÜN

Biz bu sokağa bir zamanlar yaşamaya da gelmiştik
bir er salıncak boyanmıştı her bahçe kapısına, bilmiştik:
Sırlar ve sınırların örtülürdü üstü.. erken
bir gülün incelen yüzü ve gece
ve nem ve su
ve
sus.

,bilmiştik
alışmak seyreltirdi geceyi
aç gözlüydü martılar beyazın gölgesinde
simitler alınıp vapurlara koşular, sokaklara işlenirdi
yokluğumuz
hevesle tüketirdik ömrümüzü
simitler atılırdı sonrası hatırlanırdı tokluğumuz.

Eylül'de otururken sen bir sabah -herkese benden çay-
denizleri de alıp getirmişsin göğsünde..

Kurtuluş'a hiç uğramamış bir martıya hüzünlenebilir bir dal
devrime yetişememiş çocuklar türküler söyler
mekân ve zaman taşınır; sen taşınırsın.
Çatılar kırılır içimize, içimiz parçalanır
bir mevsim biter durmadan, güller biter ve ağaçlar
Ben taşınırım..
Olunmaz;
sokağa çıkmayan denizler de dalgalanır.

Kapıyı kapa, günü arala, kilidi yut.

Dilek BAYRAM

SİRK

Sevapların takvimini
Günahların kol saatini gösterirken günler
Renkli merdiven basamaklarında uyuyordun
Haikular ve tankalar sayıyordun uykunda

Uykusu kaçan kâhinler vardı oysa.
Sağa dönüyordun birinci basamakta

Huzursuzluk...

Dönüyordun ikinci basamakta sola

Mutsuzluk...

Hissettiğin sıcak suya atılan larvalar gibi miydi?

Artık duruldun

Ben de duruldum.

Son günlerde ise Dünya kaos

Dünya ziyanlıktı çokça...

Nihan IŞIKER

MAVİ GÜNCELLEMESİ

Gökyüzünü çaldım haramilerden
balonları saldım maviliğe...

Engin HAMAMCI

SABAH POSTASI

1
devlet sağlığını düşünüyor baba
tütüne alkole zam yine kapıda
terk ettiğimiz ıslıktan başka geri dönen yok
fi tarihli bir mektepten kovulmuşuz
yan masanın hüznünü de yaz bize baba

2
gölgesi pazar yeri düşü caz havası
sesi firdevs kokulu yıllar;
o eski ayağı kırık sandalyenin yüzünden
hep bu ayrılıklar
merhametin kaşları uzamış
kapımızı açan, halimizi soran yok
olsun seksek oynasın göğümüzde yine kızlar

3
avlunun biri bir kuşa sığmış
yangınlar ki o eski şarkının adı
sevgilimin zamlardan haberi yok
sahi baba, kaç sevgili bir kardeş eder
kaç kardeş bir sevgili
benim bu sorulara cevabım yok
sen kimi sevdin de baba
her soruya bir cevabın
her cevaba bir sorun var
ben kimi sevsem sana benzemiyor baba

4
ara sıra kaybolmalı insan kendinden uzak bir memlekete
soluğu rüzgârlardan mülhem
hevesi boğazında düğümlemiş güz sancısı
pürtelaş bir kavgadan diyor dünya kendini
dorukları dolanan sessiz tay
yufka yüreğimiz de hoş çakal.

5
rüyası sabah postası dili yarım uyku
külü can sıkıntısı yıllar;
bu gün batımı, bu suyun yalın hali
gümüşten bir keman
şahidim! devlet bizi sevmiyor baba
gül takıp yakamıza sokaklarda dolaşalım.

Necati ALBAYRAK

LEBDEĞMEZ

aşk sarsar ki zelzele de ne
kanar yürek okyanus da ne
nice rüzgâr içinde tenin
yanar durur yıldızlar da ne

ak sözüyle canandır işte
kar yükünde sarandan öte
can özünde derinden yara
ağlar sızlar onaran da ne

gel tuzunu denizlerden sor
sel suyunda çakıllardan kor
çöz dilini nehirlere yol
akar gözün çağlayan da ne

Ömriye KARATAŞ

GLADYATÖR GÜLÜŞLÜ SEVGİLİM

Ey Titus çırpınıyor Roma
Devrilen saray
Bir siyam kedisi geçiyor gözlerindeki
Kolezyumdan
Mızraklarla donatılmış ölümcül aşktan
İçemem zehirli suları
Bakire suyu Trevi çeşmesinden
Susayan Romalı asker olsam da ben
İki bozuk paraya aşklar vaat etme istersen

Köle kökenli bir aşk bu
Büsbütün tutsak eder
Tahtını krallarını
Karşısına miğfersiz çıkılan bir dövüşçüye
Palmiye dalı verdiği
Kazandı tüm zaferleri
Öpülmekten bitkin kraliçeler
Obeliskler dik fetihlerinin anısına gözlerime

Akdeniz'de yol alan gemiye
gerekmez pusula
Güzelliğinde başlanır söze
Sonra oturulur şenlik sofrasına
Sevdan çıplak bir kadın heykeli gibi söylencelerde
Kırmızı zambaklar koy
dudaklarımın arasına

İnanabilirdik aslında
Aşkın masumiyetine
Sevecen yenişemez miydik
Ey gladyatör gülüşlü sevgilim
Yarası geçmez dudağımdan
Giderken bıraktığın
vahşi hayvan dövüşünün
İki bozuk paraya aşklar vaat etme
Trevi Çeşmesi

Yusuf ALPER

ATEŞ

Okur yazar babam *Yolda*'yı okuyormuş
Bilmiyorum ne okumuş ne bulmuş
Seksenbeşlik delikanlı, yüze sürgün
Bedduam bu benim, yüze sürülsün
Delikanlı babam *Yolda*'yı okuyormuş

Bir gün olsun ne düşündüğümü sormayan
Her şeyi bin yıldır bilen, uygulayan
Okuduğu tek kitap olan babam
Ha babam de babam yorulmuş
Seksenbeşinde *Yolda*'yı okuyormuş

Sevinsem mi üzülsem mi bilmiyorum
Annem Mozart çalardı bir zaman
Çetin Altan'ı mutlu etmek için
-Az dayak yemedi Meclis'te, olsun o kadar-
Sonra Cemal Süreya'yı sorardı
Tek dizemi okumuş mu bilmiyorum
Ama mutlaka denemiştir okumayı

Umarsız Penelope'tu annem, biliyorsunuz
Hâlâ umarsız, hâlâ Penelope
Seksendört yaşında genç kız annem
Acıyı sara söke bu günlere geldi
O da yüze sürgün edilmeli
Tıpkı babam gibi, onun ateşine, ateşiyle

Ateşi yakan da yanan da annemdi

Ertuğrul TIRYAKI

HAİKULAR

İŞKOLİK

hiç mi kaytarmaz
bu işkolik karınca
hiç mi yorulmaz

SICAK YAZ

ne zor geçer yaz
dört gözle bekler kışı
ateş böceği

Arif EGVAN

ŞOKA GİREN SİRENLER

otur sen daha
söz söylemenin ayıp geldiği bir sandalyedesin
insanlara ayıp ayıp bakma
galata bahçesindeki boş şarap şişesiyle
konuşurken bulup durma kendini
ayaklarını görüyorsun yürüyüşlerini
ayaklarındaki sesli hissini
bu kişi o kişi tüm bir kişi
arasındaki kurduğun bağlar seni şok ediyor
bir kışı çok kerede geçirmişsin
yaza doğru gecikmiş yağmurlar
üzgünlük devrimini yapıyorsun

biraz daha sakın dur azıcık daha
eminsizliklerin bir sevimliliğe aksın
bir patlamış mısırcı seni düşündürüyor
içine ata ata içinde yer kalmayınca
kimsesiz eşyalar ambarı
insanın acıdığı şeye dönüşmesiyle başlıyor
minimal minimal yükseltiyor göge
her adımını düşünen bir ata binemezsin
evleniyorum diye bağırın kızlar gibi bağır
vadedilen ne varsa sensin arkadaş
sirenler alıp seni götürünceye değin
yaşlanıp azalıp tükeneceksin

Öztekin DÜZGÜN

TELEFON

Hep birilerini aramam gerekiyor diye hisleniyorum.
Yalnızlığım katık olsun diye büyük yalnızlığa, tek
tek rehberleniyorum zihnime, yüzlerin kaybolmuş
gözlerini hatırlamak zor geliyor; silinirken buluyorum
çerçevemdeki bütün kayda geçmiş kalabalıkları.

Bakacak gözleri olan yüzler büyütüyorum köşemde,
sana sarılmak dostum diyorum, yorulmadan kulaç
sana sarılmak dostum diyor, kelebekte kanat hıştırtısı.

Bazen olur böyle işte, insanın üzerine mutluluk iner,
çiçek desenli perdelerin üzerinde arılar dolanırlar.
Kalemin ağzına gamzeli kelimeler misafir olur. Gider.
-Kış erise de suyu sıcak olmaz, gülerek karşılanan baharlar
hep üşütür.

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Produksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Yayın Adresi	: Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5 - MUDANYA	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalızade Cad. 7/27 Setbaşı - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer - BURSA)		
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özcelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

